

DE CURAÇAOSCHE COURANT.

Deel XV. ZATURDAG den 3den FEBRUARY, 1827. N. 5

Gedrukt en Zaturdag's morgens uitgegeven ten Drukkery Kantore voor Zyne Majesteit den Koning der Nederlanden, door De Weduwe William Lee.

Mengelingen.

Iets wegens het historieele van het muntstelsel te Curaçao, getrokken uit de dokumenten van den oud Gouverneur Lauffer.

Deze kolonie welke oudtyds aan Spanje had toebehoord, en een sterken handel dreef met de Spaansche West Indische bezittingen, had ook de Spaansche standpenning, de pezo fuerte, alhier ook genoemd pattiño, patienje, stuk van achten, Spaansche mat of Spaansche daalder, als standpenning aangenomen. Deze pezo was in de Spaansche bezittingen in acht realen onderdeeld; van daar dat zy den naam droeg van pezo van achten. Deze onderdeelen werden echter niet onvoorwaardelyk alhier aangenomen, maar eerst gewogen en derzelver waarde naar het gewigt berekend; deze specie droeg daardoor den naam van markgeld, (naar een gewigt het mark genoemd.) De prys van het markgeld regelde zich naar de wisselkoers met Nederland, die 35 à 38 stuivers de pezo was.

Behalve de pezo waren er nog in omloop: de Portugeesche gouden Johannissen per 9 engels 8 azen, welke 8 pezos fuertes waarde hadden; de Spaansche dubloen met derzelver onderdeelen; als klein geld: de Deensche schellingen, alhier realen genoemd en de Cayenne en Deensche stuivers.

De boeken werden gehouden in pezos, realen en stuivers. De pezo gerekend acht realen en de reaal zes stuivers.

In het jaar 1793 of 1794 waren door het huis van kommercie G. & C. circa duizend Johannissen uitgegeven van zes pattiños; de gouverneur en raden, willende deze ligte Johannissen tot dezelfde waarde brengen als de oude, gaven eene publicatie uit, waarby bevolen werd, dat alle Johannissen moesten overgeleverd worden om dezelve te doen stempelen door G. J Hoyer, welke dan gestempeld zynde voor 8 pattiños moesten doorgaan.

Eenige maanden na deze stempeling ontvingen de Heeren M. Cambiaso en R. S. Brands, van Martinique, eenige duizenden dier ligte zespattiños Johannissen. Gemelde Heeren verkregen van Gouverneur en Raden dat by publikatie bevolen werd dat alle deze Johannissen van welk gewigt en alooi dezelve ook zyn mogten als gangbaar voor acht pattiños verklaard werden.

Nu waren er in omloop behalve de zes pattiños Johannissen nog 9000 volwigtige, van 9 engels en 8 azen; deze volwigtige verdwenen sedert dit tydstip langzamerhand; eene groote menigte ligte werden er in gebragt, een gedeelte der volwigtige werden van acht tot zes pattiños gesnoeid, ja velen tot vyf; het kwam eindelyk daartoe dat de besnoeijing zelfs tot de ligte Johannissen overging, zoo dat toen in het jaar 1796 de heer J. R. Lauffer het bestuur dezer kolonie aanvaardde, deze geen ander middel zag, om het verdere snoeyen voor te komen, dan om dezelve op de kanten met 5 stempels te voorzien; vier aan de eene zyde en eene aan de keer zyde; daarby nog gevoegd voor ieder Johannis eene kaart of bankbriefje, zonder dewelke zy niet gangbaar waren en alleen als billioen moesten doorgaan. Het getal dezer bankbriefjes beliep circa 30,000. Twee of drie jaren na dezen werden al die gestempelde Johannissen met de bankbriefjes ingeroepen en er werd bevonden dat dezelve met 11,000 stuks verminderd waren, zoo dat in plaats van 30,000 slechts 19,000 nieuwe bankbriefjes werden afgegeven.

De oude Johannissen waren 22 caraat; de zes pattiños Johannissen 20 en de ingevoerde eindelyk 18 caraat.

Na de overrompeling der kolonie door de Engelschen in 1807, hebben deze omstreeks 6000 Johannissen naar Jamaika vervoerd.

In 1808 vernietigde de Raad van Policie de gansche massa van bankbriefjes, zette den essayeur af, en verbood hem het verdere doorsnyden van valsche Johannissen. Sedert dien tyd zyn er weder vele half gouden en half koperen Johannissen ingevoerd, welk getal in 1815 zelfs tot 30,759 was opgeklommen, die in dit jaar op nieuw weder gestempeld werden, zonder dat er bankbriefjes bygevoegd werden.

Uithoofde van de geringe hoeveelheid klein geld hetwelk in omloop was, liet in 1799 de gouverneur Lauffer 8000 pattiños in vier gelyke stukken kappen, echter met die voorzorg dat alle deze stukken juist gelyke grootte hadden.

De gouverneur Changuion bragt in 1806 drie duizend pezos aan papieren geld in omloop, hebbende elk derzelve meestal de waarde van eene pezo; eenige weinige hadden de waarde van eene reaal of schelling Hiervoor was eene som van 3000 pezos in kontanten in de koloniale kas gedeponeerd; de Engelsche veroveraars even als de Vandalen in vroegere eeuwen, zich niet storende aan het regt der beschaafde volkeren, voerden deze som naar Jamaika.

Eene dergelyke schandaad beging de maarschalk Davoust, toen hy het gedeponeerde geld uit de bank van Hamburg ligtte.

De Raad van Policie in 1815 het papieren geld willende inroepen en om het deficit van hetzelve goed te maken, verhoogde het vierde deel van de pattiños van gouverneur Lauffer met drie stuivers. De 6270 pattiños aan vierde deelen welke inkwamen verhoogd zynde, bragten nu op 7315 ideale pattiños. De aldus verhoogde geldstukken waren nu ook niet meer een gelyk onderdeel van den Spaanschen daalder, maar een onderdeel dat door een groote breuk moest uitgedrukt worden.

Ter gelyker tyd liet de raad acht duizend pattiños in vyf gelyke deelen kappen, en besloot dat vier dier deelen even veel waarde zouden hebben als vyf dier deelen of eene geheele pattiño; deze som produceerde tien duizend ideale pattiños.

De verdere geschiedenis van het muntwezen alhier sedert de terug gave van het eiland aan de Nederlanders is te versch in het geheugen om iets er over te schryven.

Iets wegens de nieuwe Nederlandsche munten.

In het besluit van den koning van den 10den Mei 1826, wordt gezegd, dat het thans bestaande muntstelsel op Curaçao en onderhoorige eilanden geen vast beginzel tot grondslag heeft en dat hetzelve aan vele wisselvalligheden is blootgesteld, zoowel tot nadeel der koloniale kas als van de ingezetenen dier kolonien.

Het gebrekkige van dit muntstelsel liep ook zeer in het oog: zoo had men eene ideale pezo tot standpenning aangenomen, die in geen gewest der aarde waarmede men handel dreef in gebruik was. De mindere geldspecien, als de derde en vyfde deelen van den Spaanschen daalder en de stukken van drie en een halve reaal, waren geene gelyke of geheele onderdeelen van de pezo of stuk van achten en konden ook in geene verhouding met gelyke onderdeelen gebragt worden met de Nederlandsche en Spaansche munten. De verhouding van genoemde onderdeelen tot elkander kon niet dan door groote breuken uitgedrukt worden. Ook waren de gekapte stukken van dezelfde waarde, aan elkander ongelyk in grootte.

Eene der menigvuldige weldaden, welke wy aan onzen Koning verschuldigd zyn, is daarom het vernietigen van het gebrekkige muntstelsel en het invoeren van het Nederlandsche.

De decimale of tientallige verdeeling waarop het Nederlandsche muntstelsel gegrondvest is levert een bewonderenswaardig gemak op in alle de verschillende berekeningen. Dezelve is ook zoo eenvoudig en duidelyk dat een leerling nu in even zoo veel weken de verschillende regelen der rekenkunde zal leeren als hy anders maanden noodig had. De verschillende onderdeelen van den standpenning staan in eene schoone en gemakkelyke verhouding tot elkander. Daarenboven heeft dit muntstelsel nog het voordeel dat het hetzelfde is als dat van het moederland en dat daarom in de handelsbetrekkingen met Nederland niet even als voordezen de koloniale munt door eene lastige berekening in Nederlandsche munt behoeft te worden herleid.

Den 30sten January 1827.

ZYNE Excellentie de Schoutbynacht Gouverneur dozer eilanden heeft den Heer A. W. Hellmund benoemd tot lid van het Collegie van Commercie en Zee Zaken in de plaats van wylen den Heer J. F. G. Ziegler.

De Gouvernements Secretaris,

W. PRINCE.

Den 2den February 1827.

BEKENDMAKING.

VAN wege het Collegie van Commercie en Zee Zaken wordt hierby bekend gemaakt, dat de gewone maandelyksche vergadering van hetzelve Collegie, voortaan op den eersten Woensdag der maand zal worden gehouden.

De Secretaris van het gemelde Collegie,

W. PRINCE.

Den 1sten February 1827.

PUBLIEKE INSCHRYVING.

INGEVOLGE autorisatie van Zyne Excellentie den Schoutbynacht P. R. Cantz'laar, Gouverneur van Curaçao en onderhoorige eilanden &c. &c. &c. Zal de Boekhouder en 1ste Commis waarnemende de werkzaamheden van het ambt van Raad Contrarolleur der Financien Wisselbrieven verkoopen ten bedrage van ƒ 6000 : 00 : min of meer, voor militaire tractementen en soldyen, aan de genen die de hoogste premie zullen hebben aangeboden, te trekken door Zyne Excellentie den Heer Gouverneur voornoemd op en betaalbaar by het Ministerie voor de Marine en Kolonien in s'Gravenhage, op twee maanden nazigt.

De inlevering der Billetten van inschryving zal van heden af tot uiterlyk op aanstaanden Dingsdag den 6den dezer vóór twaalf ure kunnen geschieden.

De Boekhouder en 1ste Commis voormeld,

J. PH. BOSCH.

Den 2den February 1827.

DAAR de Commissie belast met de in ontvang neming der aangifte voor de belasting op vaste eigendommen en slaven, ontwaar is geworden dat er eenige eigenaars van vaste goederen, niettegenstaande de gedane annonce van den 26sten January ll. in gebreken zyn gebleven hunne koopbrieven intezenden ; zoo brengt de Commissie voornoemd nogmaals ter kennis van de belanghebbende dat zy aanstaande Maandag en Woensdag den 5den en 7den February de bedoelde transporten en koopbrieven als mede de aangifte van slaven van 10 tot 2 ure kunnen a geven.

De President van opgenoemde Commissie,

C. A. Graaf DE LARREY.

Fiscaal's Kantoor, den 2den February 1827.

DE ondergeteekende als daartoe door den Weledelen Achtbaren Raad behoorlyk gekwalificeerd, doet by deze alle Broodbakkers te kennen geven, en ordonneren, dat de Brooden, voor de volgende week te bakken het gewigt moeten houden van 18 Oncen voor 15 Centen ; kunnende de Fransche Brooden een once minder wegen.

Op pœne als by Publicatie dd. 16den Maart 1824 gestatueerd is.

Per order van den Raad Fiscaal,

WM. HK. GORSIRA, Tweede Klerk.

Lyst der sedert den 26sten Januarӯ tot den 2den Februarӯ aangebragte en onafgehaalde brieven

Clandio Antonio Blanco	Maria Bartolomeeuw Thomas
Rachel Fereyra	E M Niekech
M C Delvalle	I Apits
José Maria De Sierra	Anachi Henriques
Maria F. Walter	

Curaçao den 2den Februarӯ 1827.

A. HELLMUND,

Belast met de Post directie.

CURAÇAO.

Vaartuigen in en uitgeklaard sedert onze laatste.

INGEKLAARD—JANUARY.

31. bark Fanny, Haseth, St. Eustatius
brik Louisa, Debarreaux, Baltimore

FEBRUARY.

1. logger Willemina, Ellinger, Puerto Cabello
2. golet Mathilda, Briche, St. Thomas
bark Mary, Hart, dito
golet Del Carmen, Ricardo, Coro

UITGEKLAARD—JANUARY.

26. golet Maria, Marconje,
—— Favorite, Danies,
bark Aimable Soledad, Caravallo,
29. —— Aimable Lucia, Diedenhoven,
30. golet Vrye Haven, De Jong,
brik Wilhelmina & Sophia, Romer,

EVANGELISCHE KERK.

Zondag den 4den February ten 9 ure.
Predikdienst door Ds. J. Muller, J. A. Z.

Op Donderdag den 1sten dezer werd alhier de verjaring des geboortendags van hare Koninglyke Hoogheid Louisa Augusta Wilhelmina Amalia, Princes van Pruissen, gemalin van Zӯne Koninglӯke Hoogheid den Prins der Nederlanden, met de behoorlӯke plegtigheden gevierd.

Wӯ lezen in de *el Telegrafo* van Maracaӯbo van den 11den dezer, een nieuw besluit van den Bevrӯder President van Columbia

In dit besluit wordt gelast dat geene vreemdelingen welke in eenige der havens der Republiek mogten aankomen aldaar toegelaten zullen worden, noch zal het aan hun vrystaan onder de Colombianen te wonen, wanneer zӯ geen borg kunnen stellen ten opzigte van hun gedrag. Zoo zӯ geen borg kunnen geven, of wanneer de gouverneur der Provintie vóór wien alle vreemdelingen verschӯnen moeten, bewӯzen kan, dat zӯ geen goed gedrag hebben, of dat zӯ gevaarlӯk zӯn voor de veiligheid der provintie onder zӯn bevel, zal hӯ de magt hebben hen het land te doen ontruimen. Hierin worden de emigranten ook begrepen, en deze moeten bewӯzen geven hoedanig hun gedrag was in het land van waar zӯ gekomen zӯn.

Zӯ moeten allen, zoo vreemdelingen als emigranten zich voorzien van een paspoort om van de eene plaats naar de andere in Colombia te reizen. Zoo mede wanneer zӯ naar vreemde landen vertrekken.

In de *el Cometa* van Caracas van den 5den laatstleden, lezen wӯ, dat in een brief gedagteekend Philadelphia, den 11den December 1826, gemeld wordt: dat men te Havana met veel haast en activiteit bezig is eene expeditie tegen de kusten van Columbia uitterusten.

Een kort en zakelӯk overzigt der verhandeling van den Heer Canning.

Na dat des konings boodschap voorgelezen was, stond de Secretaris Canning op en hield eene zeer uitvoerige verhandeling over de Portugeesche en Spaansche zaken, die hoewel compres gedrukt vele kolommen in de Engelsche kouranten beslaat.

In het eerst betoogt hӯ dat het tegenwoordige ministerie zeer afkeerig is tegen een' nieuwen oorlog; doch dat er gevallen zӯn waarin een oorlog noodzakelӯk en onvermӯdelӯk is en dat het behouden van de vrede schadelӯk voor de natie zou zӯn De tegenwoordige gelegenheid biedt zulk een geval aan. Hier volgt nu een zeer schoon en diep staatkundig betoog, over de gronden die eene natie heeft om den oorlog aantevangen en deze gronden worden toegepast op de tegenwoordige betrekkingen tusschen Groot Brittanje en Portugal. Nu haalt de spreker aan, beginnende van vroegere eeuwen af tot op deze tӯden, alle de traktáten en verbonden die er tusschen de beide volken bestaan en bewӯst daardoor dat Portugal, de oudste bondgenoot is van Groot Brittanje en dat de duurste verpligting op dit laatste rӯk rust om zӯnen bondgenoot te ondersteunen in geval van buitenlandschen aanval. Aan die verpligtingen voldoet Groot Brittanje thans ook by deze gelegenheid. Den 3den December ontving hӯ (Canning) het eerste aanzoek om onderstand van den Portugeschen ambassadeur, doch den 8sten December eerst een naauwkeurig verhaal van het gebeurde ; op Vrӯdag kwam die informatie aan ; op Zaturdag had het gouvernement eene beslissing genomen ; op Zondag ontvingen wӯ de goedkeuring van zӯne majesteit ; op Maandag werd de zaak het parlement voorgelegd en thans zӯn reeds de Britsche troepen op marsch naar Portugal (een luid vreugde gejuich)

Terwӯl het hof van Madrid zoo wel aan de Engelsche als Fransche ambassadeurs eene volle verzekering gegeven had, dat de overgeloopene Portugesche regimenten ontwapend waren en van de grenzen van Portugal verwӯderd zouden worden, werden deze rebellen door Spanje gekleed en uitgerust (de Apostolische junta heeft daartoe zeker het geld verschoten) en de gansche grenslӯn werd ter gelӯker tӯd aangevallen. Den 29sten November kwam deze tӯding te Lissabon aan ; de Cortes in beide kamers kwamen bӯeen, de ministers vroegen verlof om vreemde hulp interoepen ; de president der Cortes en alle leden der beide kamers stonden dit toe, betuigende de dringende noodzakelӯkheid van dien stap.

De spreker gaat nu voort te zeggen dat men Engeland beschuldigd heeft de Portugesche konstitutie ontworpen te hebben. Dit is eene onwaarheid. Engeland heeft dezelve zelfs den keizer van Brazilien niet aangeraden ; het is slechts door toeval dat een Engelsch heer dezelve uit Brazilien heeft overgebragt. Hy wil deze konstitutie niet beoordeelen ; genoeg zӯ komt af van den troon en daarom moet zӯ wettig zyn in de oogen der monarchen van het vaste land ; ook trekken de Engelschen niet naar Portugal om die konstitutie staande te houden, hiermede zal Engeland zich niet bemoeijen, maar de Portugezen overlaten hunne gevoelens te volgen.

Spanje zal misschien ons tegenwerpen dat de inval in Portugal niet deszelfs werk is ; en dat zӯ voortkomt van eene rebellige factie die het gouvernement in de hoofdstad ongehoorzaam is. Het is echter even hetzelfde of het Spaansche gouvernement den inval in Portugal gedaan heeft of wel de ingezetenen van Spanje. Portugal lӯdt er ondertusschen onder. Als Spanje de magt niet heeft zyne onderdanen in toom te houden, dan is het de pligt van Engeland als Portugals bondgenoot haar daartoe te dwingen.

Toen de tӯding van den inval in Portugal bekend was in Frankrӯk, heeft het Fransche ministerie deszelfs ambassadeur van het hof van Spanje teruggeroepen en de charge d'affaires welke in deszelfs plaats achter bleef, heeft het Spaansche hof de ontevredenheid van het Fransche ministerie verklaard.

De spreker hoopt echter dat Spanje van zӯne dwaze handelwӯze zal terug komen, (hӯ drukt zich niet duidelӯk uit wat Spanje doen moet ; Portugal satisfactie geven of iets anders doen) want hӯ vreest als de oorlog uitbarst, welke een oorlog van gevoelens of opinie is, deze zich niet zal bepalen tot Spanje en Portugal alleen, maar een oorlog van een vreesselyke natuur zal zӯn. Hӯ verzocht vervolgens het hooger huis om zӯne majesteit te ondersteunen in elke maatregel tot het behoud van Portugal.

De spreker zeer uitgeput zӯnde nam vervolgens zyne plaats weder, onder de warmste toejuichingen van alle kanten van het huis.

Een der leden stond toen op en beschuldigde Canning dat hӯ het rӯk in een nutteloozen oorlog wilde wikkelen ; de spreker wilde dat men Spanje maar zou laten begaan enz.

Canning hernam hierop het woord en zeide onder anderen : gӯ wildet dan dat wӯ Spanje maar zouden zeggen : gӯ hebt ons niet genoeg getergd ; gӯ hebt ons niet beledigd ; gӯ deedt geen kwaad dat gӯ over de grenzen trokt ; dat gӯ daar de velden verwoestte ; dorpen en steden hebt vernield ; zamenrottingen hebt gevormd, hen van levensmiddelen, kleederen en wapenen hebt voorzien uit Spaansche magazӯnen enz. ; gӯ kunt al doen wat gy maar wilt, ik zal wachten dat gӯ zelve den oorlog verklaart, en dan zullen wӯ vechten.—Hierop ontstond er een luid gelach.

Sir R Wilson stond toen op en betoogde hoe noodzakelӯk het was Frankrӯk over te halen deszelfs legers uit Spanje te doen trekken, daar Ferdinand op de Franschen steunende niet zou afzien op zӯne plannen om het Portugeesche gouvernement omverre te werpen.

Canning begreep echter dat als de Franschen op dit oogenblik Spanje ontruimden, er een algemeene moord der Constitutioneelen op zoude volgen.

ZEER BELANGRYKE TYDING.

Getrokken uit een St. Thomas nieuwspapier van den 27sten Januarӯ ll.

(Uittreksels van de *British Traveller* van den 12den December.)

Parlementaire Berigten, Boodschap van den Koning.—Oorlog met Spanje.

De Heer Secretaris Canning rees en zeide dat hӯ een boodschap van den koning moest voorstellen. Dezelve was in deze woorden :

" GEORGE R.—Z. M. brengt ter kennisse van het huis der gemeente dat Zӯne Majesteit ontvangen heeft, een dringend verzoek van wege de princes Regentesse van Portugal, vorderende uit krachte der aloude verpligtingen van bondgenootschap en vriendschap tusschen Zӯne Majesteit en de kroon van Portugal, zӯner majesteits bӯstand tegen het vӯandelӯke gedrag van Spanje.

" Zӯne Majesteit heeft sedert eenigen tӯd geleden getragt, gezamenlӯk met Zӯner Majesteits bondgenoot den koning van Frankrӯk, om soortgelӯke inbreuk voor te komen, en Z. M. heeft herhaalde verzekeringen ontvangen van het hof van Madrid wegens het besluit van zӯne katolieke majesteit, om geene vӯandelӯkheden te plegen tegen Portugal noch toetestaan dat zulks door zӯner katolieke majesteits grondgebied geschiede ; maar zӯne majesteit heeft met zeer veel deelneming vernomen, dat niettegenstaande deze verzekeringen, er vӯandelӯkheden tegen het grondgebied van Portugal in Spanje beraamd worden en gepleegd zӯn geworden onder

de oogen der Spaansche authoriteiten, door Portugeesche regimenten welke in Spanje gedeserteerd waren en welke het Spaansche gouvernement herhaalde malen en plegtiglyk beloofd had te zullen ontwapenen.

"Zyne Majesteit laat geene middelen onbeproefd om het Spaansche gouvernement opmerkzaam te maken voor de gevaarlyke gevolgen van deze klaarblykelyke oogluiking.

"Zyne majesteit brengt dit ter kennis van het huis der gemeente met het volle vertrouwen, dat deszelfs gemeente hunnen opregten bystand aan zyne majesteit zullen verleenen ten onderhoud der goede trouw van traktaten, en om tegen vreemde vyandschap te verzekeren de veiligheid en onafhankelykheid van het koningryk van Portugal, de oudste bondgenoot van Groot Brittanje."

December 13.

Wy vernemen van eenige partyen welke in de gelegenheid zyn de beste berigten uit Frankryk te ontvangen, dat men stellig van gevoelen is dat de zaken tusschen Spanje en Portugal weldra vriendschappelyk zullen vereffend worden.

Het volgende is eene opgaaf der land troepen, welke bevelen ontvangen hebben zich in gereedheid te houden om onverwyld te kunnen vertrekken ter verdediging van Portugal, onder bevel van den luitenant generaal Sir William Henry Clinton:

Het 10de regiment huzaren, het 15de dito, het 12de regiment lanciers, 6 kompagnien grenadiers der gardes, 6 dito van het 3de regiment gardes, 6 dito van het 4de regiment voetvolk, 6 dito van het 1ste battaljon van het 60ste regiment dito, 6 dito dito 63ste dito, 6 dito dito 23ste dito, 6 dito dito 64ste dito, 15de en 75ste regiment van Ierland, 3 kompagnien artillerie, 3 brigades rydende dito, een detachement koninglyke ingenieurs, 2 kompagnien van sappeurs en mineurs.

Tien zeilen oorlogschepen moeten terstond naar de Taag vertrekken.

December 14.

Men berigt dat er duizend mariniers van ons eskader te Lissabon aan de wal gezet waren.

Het departement van oorlog heeft een brief aan het kantoor van Lloyds toegezonden, verzoekende den eigenaars van stoombooten om hun addres aan dat departement optegeven, ten einde, ingeval dezelven mogten benoodigd zyn, het gouvernement weten mag waar zich te addresseren.

Men zegt dat er eene aanbesteding van twintig duizend tonnen schepen geadverteerd is.

Des konings boodschap op het onderwerp van Portugal, was ten volle gediscuteerd in het parlement.

Het is aangenaam te weten dat het antwoord op zyner majesteits boodschap, belovende onderstaud aan zyne majesteit in dezen regtvaardigen oorlog, eendragtiglyk toegestemd is in de beide huizen van het parlement, de heer Hume alleen stelde eene verbetering voor, welke door den Heer Wood van Preston ondersteund werd; maar zoodanige nietsbeduidende tegenstelling werd niet in aanmerking genomen en de stem ging door zonder verdeeling.

De koning van Frankryk heeft aan de kamer der pairs een boodschap ingezonden, waarin de vreedzaamste uitdrukkingen over het onderwerp gebezigd worden; maar het zou ons in het geheel niet bevreemden zyn hof diep ingewikkeld te zien in deze vermetele vyandelyke aanval van koning Ferdinand op Portugal.

VERDERE UITTREKSELS VAN ST. THOMAS NIEUWSPIEREN.

St. Thomas, Januarÿ 20.

(*Uit de New York Albion, December 31*)

Men heeft in eenige der dagbladen gewag gemaakt dat het Fransche gouvernement een weigerend antwoord gegeven heeft op de vorderingen der Amerikaansche kooplieden, ter schadeloosstelling voor hunne eigendommen welke onder de besluiten van Berlyn en Milaan verbeurd verklaard werden. Deze zaak zal voor het kongres gebragt worden.

De Braziliaansche vloot gaat steeds voort Engelsche, Amerikaansche en Fransche vaartuigen te veroveren, welke de blokkade van Buenos Ayres schenden. Eenige Amerikaansche vaartuigen zyn terug gegeven geworden door de bemiddeling der officieren van de Amerikaansche oorlogschepen op die station.

Op den 10den ll. deed generaal Bolivar zynen intogt in de stad Caracas; nimmer hadden er zoo vele vreugde bedryven plaats als toen de Bevryder aangekomen was. Hy omhelsde generaal Paez op de hartelykste wyze, en zy verzoende zich volkomen met elkander. De groote Nationale Konventie zoude onverwyld te zamen komen, en men verwachtte dat alles op eene voldoende wyze zal geschikt worden.

Het volgende is eene vertaling van een adres van de inwoners van La Guayra ter gelukwensching van den President.

Aan zyne excellentie den Bevryder President der Republiek van Colombia.

Het is inderdaad waar, dat gy in den avond van den 10 Jan. den grond van Caracas betreden hebt? Het is waar, dat gy gekomen zyt als President der Republiek volgens den wensch van alle Patriotten? Het is waar, dat gy ten laatste gekomen zyt, om de wonden te heelen, welke wy gedurende acht maanden van lyden gekregen hebben? Ja! wy weten dat het aldus is Meer dan vier honderd onzer medeburgers zyn U te gemoet geloopen om U als eene eerewacht te geleiden naar de hoofdkerk, waarin, gelyk gy altoos doet, gy uwe gebeden tot het opperwezen zond, voor de grootste overwinning welke gy ooit behaald hebt, namelyk die van een burger oorlog in deszelfs geboorte gesmoord te hebben.

Ontvang dan, verheven weldoener, de hartgrondiglykste dankbetuiging van al de inwoners dezer plaats, die U aanbidden en die altyd uitgeroepen hebben, kom generaal Bolivar, kom goede genius, kom, om met een woord te zeggen, de man zonder wien Colombia slechts een schaduw is.— Onze verbeeldingskracht verheft zich door de gedachte dat uwe tegenwoordigheid alleen instaat is den stroom der rampen welke ons verdrukten te stuiten. Onze zuchten zyn opgehouden, wy wenen maar uit blydschap; niets blyft ons over dan alleen U in deze stad te zien, om U in persoon aantebieden het ondubbelzinnigste bewys van onze dankbaarheid. Beminde zoon van Caracas! ontvang onze gelukwensching. Wy hebben gezamentlyk het leed verduurd, het is billyk dat wy ons onder elkanderen verheugen. Geëerde en achtingswaardige vreemdelingen, uwe laatste daden hebben ons nader met U vereenigd: gy hebt U als vaderlanders, als vrienden van den onvergelykelyken Bolivar betoond; dit is genoeg om U regt te geven op onze achting.

Onredelyke vyanden van den stichter der drie Republieken, keert weder tot order, schaamt U by het zien der grootheid van den held, welke gy belasterd hebt.

Laat ons deze weinige regels besluiten met U te verzoeken, beroemden Bevryder! om spoedig den vermaarden Don Mendoza in zyne plaats te herstellen, om zyne functien voorttezetten met de welvoegelykheid en waardigheid welke wy in hem en in U zelve bewonderd hebben. Onbevlekte magistraat, spoed U om het overblyfsel der droefheid te verdryven, welke uwe afwezenheid ons steeds veroorzaakt, niettegenstaande het groote geluk waarvan de genieting ons overmagtigt. Ach! verhevene Bolivar, door deze daad zult gy eene der strenge regtvaardigheid verrigten; gy zult de vreugde verdubbelen van

De Gansche Stad La Guayra.

Januarÿ 24.

Trinidad, 2den Januarÿ.—Kapitein Super, van de brik Blandford, deelt eene tyding mede welke te Barbados in omloop was, wegens een zeegevecht tusschen twee Fransche en twee Amerikaansche korvetten vóór St. Peters eiland, Nieuwfoundland, waarin, zoo men zegt, een der eerste in den grond geboord werd en beide Amerikanen veel schade geleden hadden. Een gelykluidend berigt heeft men te Halifax ontvangen, toen kapitein Rumford op zyn vertrek stond, doch bepalende het getal vaartuigenchter op één korvet of fregat van elke natie, zoo is het zeer waarschynelyk dat er eenig ongelukkig toeval van dien aard had plaats gehad.

*** BEVALLEN—Op laatstleden Zondag nacht van eene welgeschapene Dochter, de Echtgenoote van den Heer A. De Gorter.

FROM AMERICAN PAPERS.

New York, December 7.

PRESIDENT'S MESSAGE.

From the National Intelligencer, extra, of Tuesday.

The President of the United States transmitted, this day, to both Houses of Congress the following.

MESSAGE.

(*Concluded from our last.*)

Fellow Citizens of the Senate
and of the House of Representatives:

Of the small portion of this navy engaged in actual service during the peace, squadrons have continued to be maintained in the Pacific Ocean, in the West India seas, and in the Mediterranean; to which has been added a small armament, to cruise on the eastern coast of South America. In all they afforded protection to our commerce, have contributed to make our country advantageously known to foreign nations, have honourably employed multitudes of our seaman in the service of their country, and have enured numbers of youth of the rising generation to lives of manly hardihood and of nautical experience and skill. The piracies with which the West India Seas were for several years invested, have been totally suppressed. But, in the Mediterranean, they have increased in a manner afflictive to other nations, and but for the continual presence of our squadron, would probably have been distressing to our own. The war which has unfortunately broken out between the Republic of Buenos Ayres and the Brazilian government, has given rise to very great irregularities among the naval officers of the latter, by whom principles in relation to blockades and to neutral navigation, have been brought forward, to which we cannot subscribe, and which our own commanders have found it necessary to resist. From the friendly disposition towards the United States constantly manifested by the emperor of Brazil, and the very useful and friendly commercial intercourse between the United States and his dominions, we have reason to believe that the just reparation demanded for the injuries custained by several of our citizens from some of his officers, will not be withheld.—Abstracts from the recent despatches of the commanders of our several squadrons are communicated with the Report of the Secretary of the navy to congress.

A report from the Postmaster General is likewise communicated, presenting in a highly satisfactory manner the result of a vigorous, efficient, and economical administration of that department. The revenue of the office, even of the year including the latter half of 1824, and the first half of 1825, had exceeded its expenditures by a sum of more than forty five thousand dollars. That of the succeeding year has been still more productive. The increase of the receipts, in the year preceding the first of July last, over that of the year before, exceeds one hundred and thirty six thousand dollars, and the excess of the receipts over the expenditures of the year has swollen from forty five thousand to nearly eighty thousand dollars. During the same period, contracts for additional transportation of the mail, in stages, for about two hundred and sixty thousand miles, have been made, and for seventy thousand miles, annually, on horseback. Seven hundred and fourteen new Post Offices have been established within the year; and the increase of revenue within the last three years, as well as the augmentation of the transportation by mail, is more than equal to the whole amount of receipts, and of mail conveyance, at the commencement of the present century, when the seat of the General Government was removed to this place. When we reflect that the objects effected by the transportation of the mail are among the choicest comforts and enjoyments of social life, it is pleasing to observe, that the dissemination of them to every corner of our country has outstripped in their increase even the rapid march of our population.

By the Treaties with France and Spain, respectively ceding Louisiana and the Floridas to the United States, provision was made for the security of land titles derived from the Governments of those nations. Some progress has been made, under the authority of various Acts of Congress, in the ascertainment and establishment of those titles: but claims to a very large extent remain unadjusted. The public faith, no less than the just rights of individuals, and the interest of the community itself, appears to require further provision for the speedy settlement of these claims, which I therefore recommend to the care and attention of the Legislature.

In conformity with the provisions of the act of 20th May last, to provide for erecting a Penitentiary in the District of Columbia, and for other purposes, three Commissioners were appointed to select a site for the erection of a Penitentiary for the District, and also a site in the county of Alexandria for a county jail: both of which objects have been effected. The building of the Penitentiary has been commenced, and is in such a degree of forwardness as to promise that it will be completed before the meeting of the next Congress. This consideration points to the expediency of maturing, at the present session, a system for the regulation and government of the penitentiary, and of defining the class of offences which shall be punishable by confinement in this edifice.

In closing this communication, I trust that it will not be deemed inappropriate to the occasion and purpose upon which we are here assembled, to indulge a momentary retrospect, combining, in a single glance, the period of our origin as a National Confederation with that of our present existence, at the precise interval of half a century from each other. Since your last meeting at this place, the Fiftieth Anniversary of the day when our Independence was declared, has been celebrated throughout our land; and on that day, when every heart was bounding with joy, and every voice was tuned to gratulation amid the blessings of Freedom and Independence, which the sires of a former age had handed down to their children, two of the principal actors in that solemn scence, the hand that penned the ever memorable declaration, and the voice that sustained it in debate, were, by one summons, at the distance of seven hundred miles from each other, called before the Judge of all, to account for their deeds, done upon earth. They departed, cheered by the benediction of their country, to whom they left the inheritance of their fame, and the memory of their bright example. If we turn our thoughts to the condition of their country, in the contrast of the first and last day of that half century; how resplendent and sublime is the transition from gloom to glory! Then, glancing through the same lapse of time, in the condition of the individuals, we see the first day marked with the fulness and vigor of youth, in the pledge of their lives, their fortunes, and their sacred honor, to the cause of freedom and of mankind. And on the last, extended [illegible] with but

sense and sensibility left to breathe a last aspiration to Heaven of blessing upon their country; may we not humbly hope that to them, too, it was a pledge of transition from gloom to glory; and that while their mortal vestiments were sinking into the clod of the valley, their emancipated spirits were ascending to the bosom of their God!

JOHN QUINCY ADAMS.

Washington, December 5, 1826.

BALTIMORE, JANUARY 16.

AFFAIRS OF PORTUGAL.

HOUSE OF LORDS, Dec. 11.

MESSAGE FROM HIS MAJESTY.

Earl Bathurst informed the House that he had to deliver a message from his Majesty.

The Message having been handed to the Lord Chancellor, the Noble and Learned Lord read as follows:—

"GEORGE R.

"His majesty acquaints the House of Lords, that his Majesty has received an earnest application from the Princess Regent of Portugal, claiming, in virtue of the ancient obligations of alliance and amity subsisting between his Majesty and the Crown of Portugal, his majesty's aid against an hostile aggression from Spain.

"His Majesty has exerted himself for some time past, in conjunction with his Majesty's ally, the King of France, to prevent such an aggression; and repeated assurances have been given by the Court of Madrid, of the determination of his Catholic Majesty neither to commit, nor to allow to be committed, from his Catholic Majesty's territory, any aggression against Portugal.

"But his Majesty has learnt with deep concern, that, notwithstanding these assurances, hostile inroads into the territory of Portugal have been concerted in Spain, and have been executed under the eyes of Spanish authorities, by Portuguese Regiments, which had deserted into Spain, and which the Spanish Government had repeatedly, and solemnly, engaged to disarm and disperse.

"His majesty leaves no effort unexhausted to awaken the Spanish Government to the dangerous consequences of this apparent connivance.

"His Majesty makes this communication to the House of Lords with the full and entire confidence, that the House of Lords will afford to his Majesty their cordial concurrence and support in maintaining the faith of treaties, and in securing, against foreign hostility, the safety and independence of the kingdom of Portugal—the oldest ally of Great Britain.

HOUSE OF COMMONS.

HIS MAJESTY'S MESSAGE.

Mr. Secretary CANNING.—Sir, I rise to move the order of the day for taking into consideration the King's most gracious Message to his faithful Commons.

The Order of the Day having been read,

Mr. Secretary CANNING rose, and spoke to the following effect: Sir, in proposing, as I shall presently have occasion to do, to the House of Commons, to acknowledge his Majesty's most gracious Message, on the subject of the relations subsisting between Great Britain and Portugal, and the present condition of the latter State; and, in calling on this House to reply to that communication in terms which will be, in fact, an echo to the sentiments contained in the Royal Message, and equally in accordance with the anticipations of his Majesty's Government—in doing this, Sir, I cannot but feel that, however confident I may be in the justice of the cause, and clear as to the policy which it becomes us, in accordance will the recommendations contained in his Majesty's Message, to adopt; yet, Sir, I am free to admit, it well becomes a British Minister in recommending a British House of Commons to take any step calculated to bring upon their country the hazards of war, to make use of the language of regret and sorrow that such a necessity should exist.—(Hear.) Sir, I assure the House there is not, within its walls, at this moment, any set of men more fully convinced than are his Majesty's Ministers—or any individual more completely convinced than is he who has the honour now to address it—of the great and vital importance of maintaining, undisturbed, the peace and tranquility of this country. (Loud Cheering.) This, I admit. Indeed, so strongly am I impressed with the truth of this fact, and that for reasons which I shall take the liberty before I sit down to adduce to the House, that I am perfectly ready to declare, no question, involving a doubtfull success or construction—no consideration of merely present advantage—and Sir, I will go further, and add, no anticipation of remote and contingent difficulty—could arise, which I should not, a thousand times rather completely pass over, or, at the utmost, adjourn, than concur in a measure, calling on the Government of this country to involve itself in the consequences of a war. But, Sir, there are cases which render the adoption of such a course not merely honourable and beneficial, but also necessary and inevitable (hear), and I am equally certain the present occasion presents such a case—and I feel that what has been acted on in the best times of our history—what has been promulgated by our best statesmen—and what has always received the support and concurrence of successive English Parliaments, is an adherence to national faith, and respect for the national honour. (Cheers.)—These are the two questions which cannot be compromised under any circumstances whatsoever—the cause of national faith and the cause of national honor. (Hear.) Sir, if I did not consider the present question as completely falling within both these cases—if I was not intimately satisfied, that the national faith and the national honor were alike interested on this occasion—I should not dare to address the House of Commons, as I now do, in the full and unlimited confidence, almost amounting to conviction, that the most gracious communication made to Parliament by his Majesty, will meet with that reply from Parliament which his Majesty expects. Viewing the matter as I do, I shall beg leave to proceed, first, to a simple statement and review of facts, in order, the better to bring the case under the cognizance of Parliament, in the shortest and clearest form I can devise, and of which the subject itself is susceptible. Before entering into the consideration of any collateral circumstances connected with the subject, I shall state shortly the situation of the case which, as it appears to me, resolves itself into a case of national law, and a question of fact. With regard to the fact, on the one hand, that is now to be brought under the consideration of Parliament, as it has previously been submitted to the attention of his Majesty's Government; Sir, in my mind it is impossible to consider that fact in any other light than that in which it presented itself to the minds of his Majesty's Ministers; and I think it equally impossible for Parliament and Government, taking such a view of the case, to come to any other decision than that contemplated in his Majesty's message. Among the relations of alliance and amity by which, at different periods of her history, this country has connected herself with the other nations of Europe, there exist no treaties so old in their date—none so constant in their duration—and, I may add, not one so precise in the obligations it imposes upon both countries, and so intimately interwoven with the line of policy adopted by Great Britain in its foreign relations, as, are the treaties of amity and alliance formed between this country and the kingdom of Portugal.

Sir, I may be excused for calling the attention of the House to the fact, that our most remote history contains (I may add, the most brilliant periods of our history are those which contain) notices of the treaties of alliance, amity, and guarantee, subsisting between the king of Great Britain and his Portuguese majesty. The good understanding thus created between the two countries began early, and has continued long. It has survived a variety of conflicting interests and circumstances, which, in the course of events, from time to time, have naturally and unavoidably arisen. It is much older than the epoch to which I am about to advert, when the good understanding previously subsisting between the two states acquiered fresh vigour on the occasion of the present family of Portugal, ascending the throne of that kingdom. From the period when the House of Braganza was placed at the head of the monarchy of Portugal, friendly relations have subsisted between that family and the reigning one in this country—relations which were continued without interruption, and renewed with sincerity, on, I will say, both parts. It has been adhered to in periods when the faith of other alliances has been shaken—it has been vindicated in those fields of blood and glory which remain amidst the most brilliant pages of the history of England. (Hear, hear,) Sir, in that alliance we have always been scrupulously faithful. Sometimes, I admit, we have found the treaty burthensome to maintain—of that there can be no question; and many are those who may have wished us to shake it off, and free ourselves from the incumbrance of observing it—but a feeling of national honor, and what I may be allowed to denominate a sentiment of national sympathy, joined to a common interest, and a cause identified with that country, has induced England to persevere, unterrified by the difficulties attendant upon a continuance of the relations subsisting between us and Portugal. Sir, I feel the considerations to which I have more particularly adverted present too narrow and limited a view of the case. It is not only among ages long gone by, and in treaties now superseded by time and the course of events, that traces are discoverable of the relation in which Portugal has been considered to stand in regard to Great Britain; for, in the latest compact entered into between the nations of modern Europe—that which now forms the patent law of the civilized world—I allude, Sir, to the Convention of Vienna—a similar course was taken in the treaty then entered into between this country and Portugal.—(Hear.)—At that period, Sir, Great Britain was well aware of the inconveniences which many individuals were fond of representing as arising out of our connexion with Portugal; but we were also aware of the credit, and I will add, advantage, derivable from that connexion; and we renewed our obligations to uphold and support Portugal. on future occasions, in term so strong and imperative, as so lay a foundation perfectly adequate to support the present proceeding. The terms of that treaty I will take leave to read to the House previous to calling on it to concur in the vote, with the proposal of which it is my intention to conclude. The 3d article of the treaty between Great Britain and Portugal, concluded at Vienna on the 22d of February, 1815, stated, that "the treaty of alliance entered into between his Britannic majesty and the king of Portugal, at Rio de Janeiro, who founded on circumstances of a temporary nature, which had now happily ceased to exist: and, on that ground, the provisions of the treaty should be considered null and void, as relating to all the parties interested: however, without prejudice to the ancient and established treaties of alliance, friendship, and guarantee, which had so long and happily subsisted between the two countries: these treaties being now renewed by the high contracting parties, and acknowledged to remain in full force and effect.

In order that the House may fully understand, and accurately appreciate, the effect of the observations which the perusal of this treaty is calculated to excite, I may be permitted to explain the previous circumstances of Portugal, and the condition of the reigning family in that country. In the year 1807, when, by the declaration Buonaparte, the House of Braganza ceased to reign, the king of Portugal, under the advice of His Britannic majesty's government, set sails for the Brazils, and established in that country the seat of his monarchy. This step was taken by virtue of a secret convention concluded between this country and Portugal, to the effect, that so long as the House of Braganza remained in that part of their dominions, or in the event of their return, his Britannic majesty would never acknowledge any other dynasty on the throne of Portugal than the family of Braganza. I may be allowed to remark, that this convention greatly contributed to the furtherance of a proceeding which placed that family beyond the power of Buonaparte, and consequently promoted the ascendancy of British interests in the Peninsula. It was this secret convention that brought about the emigration, and greatly contributed to decide that step by which the royal family of Portugal was removed from the power of France. The king of Portugal having become established upon his Throne, the Article ceased to be a secret, and was made a part of the Law of Nations by the Treaty of 1810, and from that time up to the Treaty of Vienna. It was clearly understood thro'out Europe, that we had determined to acknowledge any sovereign in Portugal, except a member of the House of Braganza. But that determination arose solely from the supposition that that Sovereign would be compelled to a forced residence in Brazil. Beyond this it was not binding upon us, as it was felt that the moment the ground of the obligation ceased, there was an end to the Treaty. It happened, in consequence of the happy conclusion of the war, that the option of returning was offered to his majesty, and as it was felt that the force of such a previous obligation no longer existed, the forcible separation from Portugal not continuing, it was deemed reasonable that we should perform such other obligation as the force of existing treaties rendered imperative upon us. The king of Portugal came into possession of his European dominions, the ground of our former obligation ceased, and the treaty was so far ended. But, when that treaty was so far ended, there came another obligation, which I have just now read to the House. That treaty, I may be allowed to say, was repealed without prejudice to other ancient treaties of friendship and alliance—treaties so long and so happily subsisting between the two Crowns of Portugal and Great Britain, which were, to a certain extent, renewed by the two high contracting parties, and which were, to this day, of full force and effect. I should also state, that, if all the treaties to which this paragraph referred, were, by some convulsion of nature, or some other accident, consigned to total oblivion, I consider Great Britain to be morally bound to fulfil her obligations—(Hear, hear,(—and that, in case of necessity, she would be bound, and is bound, to act in the defence of Portugal. (Continued cries of Hear, hear.) But, happily, that is not the case—all the preceding treaties are in existence—they are in the full knowledge of all the civilized nations of the world—they are of easy reference to all mankind—they are known to Spain—to all the Continental States of Europe—they are so numerous, and the result of the whole is so clear, that I shall merely select one or two of them, with a view to shew the nature of our obligations to our ancient friend and ally—Portugal.

The first, to which I shall advert is that concluded in 1666, at the time of the marriage of Charles the Second with the Infanta of Portugal. The obligations of that treaty, after reciting the delivering of Bombay, Tangier, and other places, some of which still remained, and some not, to the government to whom they were delivered, it was stated, that, in consideration of those grants, which were of so much benefit to the king of Great Britain, he professed, and declared himself, by and with the consent and advice of his Privy Council, that he would take upon him the defence of Portugal, that he would aid and defend her by sea and by land, with all his power, and in all other manner and respect, even as he would defend England itself. By that treaty it was further conditioned, that, in case of necessity, or any foreign attack, he should send and transport, at his own proper cost and expense, two regiments of horse, of 500 men, and two regiments of foot, of 1000 men, each. There were other various stipulations, amounting to the same effect, which render it unnecessary for me to go farther into it at present. The next treaty, to which I beg the attention of the House, is that of 1703; it was a tripartite treaty, made between the States-General of Holland, Great Britain, and Portugal—it was also a cotemporaneous with the famous commercial treaty of Metheun, whose provisions still continue to be in full force and effect. By the second Article of the treaty of 1703, it was conditioned, that if at any time, and whenever it happened, the kings of Spain or France, or both, or either of them, should make war on Portugal, or give reason to suspect they had jointly or seperately any intention to make war on her or her colonial possessions beyond the seas—then it goes on to state, that her majesty shall use her good offices to persuade those powers not to make war; but, in case those offices should not succeed, the third article states, that, provided such interference should not be successful, and that war should actually have been made on Portugal, then the above-named Contracting Powers declare, that they shall make war on the kings of Spain or France, or both or either of them; and that, while hostile arms shall be borne against Portugal, they shall provide twelve thousand men, armed and equipped, and leave them there while their presence may be deemed necessary.

(To be Continued.)